

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

Cap. I. Quæ sint quæ obediendi plus negotij facessant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

LIBER VNDECIMVS,

Obedientiam propugnans.

Perseueraturum Christi militem, beneuole lector, praesidiis quibusdam, quasi armis, atque necessario comitatu, superioribus libris instruere sum conatus: restat ut impressionum fraudumque hostilium vim, quomodo elidi possit, ostendam. Ab obedientia caepi, quae in vita Religiosa, & ab alieno nutu pendente, primas obtinet, cuncta moderatur, perque omnes virtutum omnium, & munitiorum functiones peruagatur. Sed nihil minus quam de eius natura & proprietatibus disputo, id vnum specto, ut praecipua quae in eius exercitio minari, & molestiam creare putarentur, radicitus euellam, & nihil inde iusti timoris imminere demonstrum. Quod ipsum & in aliis, quae perseueraturum impugnant, & vulgo minus explicatè dicuntur, perlibenter si suppeteret otium, elaborarem. Quid faciam? eorum numero non sum, qui multa & simul possunt: secessum & vacuam curis mentem, scripturus postulo. Si tamen, quae iam scripsi, & specimen aliorum praebere possunt, tibi grata erunt, diuinæque gloriae si interuenient, spero fore, ut qui dedit incipere, occasionem perficiendi donet: quam si breui obuenturam credidissem, sustinuissem utique, atque interim haec ipsa diligentius eliminassem donec simul omnia prodirent. at cum admodum sit incertum, consultis & probantibus viris grauibus, id quod certius erat elegi, nempe ut saltem tentarem, an hinc aliqua ad alios utilitas, & ad diuinam gloriam accessio futura videretur. Vtere igitur & fruere ut libet.

CAPVT I.

Quae sint quae obedienti plus negotij facessant.

ET quidem, ut ne fictè dissimulantesque videamur acturi, sed bonitati causae veritati que praesidamus; conferamus in pauca, primoque statim in aditu recenseamus, quae sint illa, quae cum obedientia maximè pugnare videantur: nec enim dissimulandum est, esse nonnulla obedientiae inimica, quae humanorum ingeniorum vel peruersitati, vel corruptelae sic penitus infedere, ut vix ac ne vix quidem, nisi per ampla Dei gratia, multoque sudore nostro, funditus euelli queant. Ea igitur enumeramus, ut constet in quos hostes depraecari conueniat, sitque haec prima recensio, speciosis quidem illis, at perniciosis admodum sophismatis,

phismatis, instar tetti, stigmatis, & nigri thera, quo prima illorum frons inusta turpetur, & latentis fraudis indicium præferat.

Ergo, impatiens freni, pernicaxque natura obmurmurat, iudicii que sui nimium retinens, & alieno duci recusans ferociter exclamat; nequaquam esse rationi consentaneum, ut sine disquisitione rationum pareatur. cum ideo præditi ratione simus, ut ea in omnibus duce ac magistra utamur; bonumque & honestum esse non possit, id quidquid à ratione discedit, vel etiam rationis tentamenta non sustinet: ergone sine iussionum diiudicatione parebitur? & verò cui bono id fuerit? imò cui non malo præbebitur occasio? annon enim constat, multa per Præpositos perperam, imprudenter multa, multa quinetiam iuberi malè? quod nisi esset, qui fieri posset, ut eorum qui malè præfuerunt acta, cum eis successum fuerit, vel quamuis successum non fuerit, à maiore tamen potestate, multa cum laude res indantur? Quid? quòd quotidianum istud est, ut vno aliquo viro gnauo & prudente ad rei communis gubernacula præsidente, prosperè fluant omnia, pax, concordia, disciplina domestica, publicæ priuatæque res, bonorum quoque externorum copia affatim abundet: illo verò de medio sublato, vel suscepti muneris curam in alium imperitiosem transfereute, retrorsum fluant omnia, & res longis annis alterius industria firmatas, de repente paucis mensibus successoris ignauia labefactæ, perturbet & subruat? ut iam olim de domibus, at non de domibus tantum, sed & de quibusuis politis exclamare fuerit, O domus antiqua quàm dispari domino dominaris! Lege, si lubet, veteres Israëlitiçi populi historias; quàm fide dignas, tam subitas rerum conuersiones reperies: easque hoc vno fonte profluxisse, quòd sanctis regibus sancta omnia, propitiòque Deo, fausta cetera atque felicia fortirentur: at verò rege impio, in impietatem, malè obsequentes animi verterentur, infestoque sceleratis Deo, meritò malè omnia malis cederent.

Iam autem quis neget interdum ignoranter, perturbatè nonnunquam, neque suo loco, neque suo tempore, & minùs recto affectu, obliquataque ratione non rarò imperari? etiàmne iussis eiusmodi sine disquisitione parendum erit? Quid verò de iis dixerimus, qui non pastores, sed lupi rapaces, sed leones efferati videntur, ad eò exemplo, imperio, rectissimorum institutorum euersione perdunt eos, quorum propugnatores esse debuerant, ita lætari, pessimeque videntur triumphare, si suam non pro ouibus, sed contra oues animam ponant? Itane videlicet, etiam ad horum approbationem iudicium subici, & diris omnibus execranda malitia, in Deum optimum referri, & quasi quæ fide traduntur, ita mentis cæcitate laudari debent? quis bonus & prudens id possit?

Atque, hæc fermè potissima sunt, quæ vel ab obedientia deterrent, vel tentationi si quæ inciderit, fomitem ministrant, vel nonnunquam bene procedentibus negotia facessunt: eoque nocentiora sunt, quòd fallis vera miscendo, speciem veri præferre conantur, naturæque nostræ blandiendo, in mentis vitalia

cautè inserpunt. Erunt ergo radicitus euellenda, nostraque hac scriptione ita confutanda, vt planissimum cuius fiat, nihil probabilitatis in eis restare, nihil quod quemquam meritò mouere possit: sed hoc sensim pedetentimque faciemus, id ordinatè persequentes quod ad obedientiam conducere censuimus. Adspirabit ceteris illa pia & misericors Dei mater Maria, cuius è paucissimis verbis, illud dignissimum habemus, *Quodcumque dixerit vobis facite*. Da, sancta Mater, vt cordi meo loquatur tuus filius. & quod dixerit scribam, atque ita ab eius dictis scribendo non recedam, vt etiam à scriptis, viuendo & agendo non dissentiam.

C A P V T II.

De primo & maximè necessario obedientie fundamento, nempe vt obediens, Deum in Superiore adspiciet.

HOc præceptum exerte & grauius, non tantum commendauit, sed & B. Apostoli Pauli, & Iesu Christi Domini nostri verbis comprobauit B. Ignatius, & quid ex eo sequatur ostendit apud Ribad. lib. v. cap. de Obed. vt nulla dictorum repetitione sit opus.

§. I. Difficile, sed necessarium, in bonis & malis Præpositis, Deum agnoscere.

Arduum est nonnullis Christum Dominum in quouis Superiore intueri: vbi maximè in aliquem inciderint, durum, morosum, difficilem, æmulum, auctoritatis tenacem, perturbationibus expositum. Quid enim huic cum Christo Domino commune est, quem, vt alias è D. Bernardo retuli, quando cogitamus, *hominem nobis proponimus, nitentem & humilem corde, benignum, sobrium, castum, misericordem, omni denique honestate ac sanctitate conspicuum*, cuius placida vox non auditur in plateis, qui linum fumigans non exstinguit, calamum quassatum non conterit; sed quod contractum est alligat, perditam quærit ouem, peccatorem ad pœnitentiam vocat, vultusque & oculorum maiestatem amabilitate miracoudit. Iam si hos vtrosque inter se composueris, & speciem intuearis externam, quid diuersius, & aduersa fronte magis repugnans reperiri potest?

Ita planè est, si, vt dictum est, speciem intuemur externam, nec ultra tendimus: at si penitius, vt homines decet, non solis sensibus abducamur, sed quæ sunt potiora & retrusiora scrutemur; hæc inter se ita conspirare fatebimur, vt facile sit agnoscere eandem vitiosam imperfectamque rem, rei sanctissimæ perfectissimæque imaginem præ se ferre posse; non quidem qua ratione vitiosa est; sed qua potest aliunde aliquid rei perfectioris ad se traductum habere.

Quod